जपहोमार्चनध्यानैर्योऽमुं प्रभजते मनुं ।
तद्वेश्म पूर्य्यते रत्नस्वर्णधान्यैरनावृतं ॥ ४७ ॥
पृथ्वी पृथ्वी करे तस्य सर्व्वसस्यकुलाकुला ।
पुत्रैर्मित्रैः स सम्पन्नः प्रयात्यन्ते परां गतिं ॥ ४८ ॥
वह्नावभ्यर्च्य गोविन्दं शुक्लपुष्पैः सतण्डुलैः ।
आज्याक्तैरयुतं हुत्वा भस्म तन्मूर्द्ध्नि धारयेत् ॥ ४९ ॥
तस्यान्नानां समृद्धिः स्यात्तद्वशे सर्व्वयोषितः ।
आज्यैर्लक्षं हुनेद्रक्तपद्मैर्व्वा मधुराप्लुतैः ॥ ५० ॥
श्रिया तस्यैन्द्रमैश्वर्य्यं कृपणेशाय ते ध्रुवं ।
शुक्लादिवस्त्रलाभाय शुक्राय कुसुमैर्हुनेत् ॥ ५१ ॥
चिमध्वक्तैर्द्दशशतमाज्याक्तैर्व्वाष्टसंयुतं ।
क्षौद्रसिक्तैः सितैः पुष्पैरष्टोत्तरसहस्रकं ॥ ५२ ॥
हुनेन्नित्यं सैष आसीत् पुरोधा नृपतेर्भवेत् ।
दशाष्टादशवर्णोक्तं जपध्यानहुतादिकं ॥ ५३ ॥
विदधात् कर्म चानेन ताभ्यामप्यच कीर्त्तितं ।
वाग्भवं मारबीजञ्च कृष्णाय भुवनेश्वरी ॥ ५४ ॥
गोविन्दाय रमागोपीजनवल्लभ ते शिवः ।
चतुर्द्दशस्वरोपेतः शुक्रः संदी तदूर्द्ध्वतः ॥ ५५ ॥
द्वाविंशत्यक्षरो मन्त्रो वागीशत्वप्रदायकः ।
अष्टादशार्णवत्सर्व्वं षडृष्यादिकमस्य तु ॥ ५६ ॥
पूजा च विंशत्यर्णोक्ता प्रतिपत्तिस्तु कथ्यते ।
वामोर्द्ध्वहस्ते दधतं विद्यासर्व्वस्वपुस्तकं ॥ ५७ ॥